

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Χ' ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΙΑΡΑ
(ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΤΗ)

Ὁ Χατζῆ-Ἀνδρέας Κριαρᾶς (1765—1872) ὁ ἐξ Ἀνωπόλεως τῶν Σφακίων, υἱὸς τοῦ Ἐμμ. Νομικοῦ ἢ Κριαρᾶ καὶ τῆς Κατίγκως Βλάχου, ἀδελφῆς τοῦ ἐθνομάρτυρος Ἰωάννου Δασκαλογιάννη, εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων πρωτεργατῶν τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἐμποροπλοίαρχος κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1800—1821 ἐποχὴν, διετέθει παλαιοὺς δεσμοὺς μὲ ὄλους τοὺς Ἕλληνας πατριώτας τῆς Ὀδησοῦ, τῆς Τεργέστης, τῆς Βιέννης, τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Καλαμάτας. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων φιλικῶν τῆς Ὀδησοῦ, ὦν φίλος τοῦ Ἐμμ. Ξάνθου καὶ τοῦ Σίμου Μπερτουμέ. Ὅτε ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὁ Κριαρᾶς ἐψηφίσθη ὡς πρόεδρος τῆς πενταμελοῦς Ἐπαναστατικῆς Ἀρχῆς, μετὰ τοῦ Πρωτοπαπᾶ Σφακίων Γεωργίου, τοῦ Ἰω. Ψαρροῦδάκη, τοῦ Χ. Σ. Βουρδουμπᾶ, τοῦ ἱατροῦ Παλιουδάκη καὶ τοῦ Σ. Παπαδάκη. Ἐπὶ Ἀφεντούλη καὶ ἀρμοστικῆς Τομπάζη, διετέλεσεν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης τῆς ἐκ Κρήτης ἀποπομπῆς τοῦ Ἀφεντούλη καὶ ἦτο ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἰω. Κωλέτη. Τὸ ἔτος 1830 ὁ Κριαρᾶς ἐγκατεστάθη εἰς Σύρον. Ἐκεῖ διετέλεσε μέλος τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Κρήτης, καὶ εἶτα πρόεδρος τῆς ἐν Σύρῳ ὑπὲρ τῶν Κρητῶν Ἐπιτροπῆς, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μίνωα Μπογιατζόγλου. Εἰς βαθύτατον γῆρας—107 ἐτῶν—ἀπεβίωσεν ἐν Σύρῳ, κηδευθεὶς δημοσίᾳ δαπάνῃ, ὡς φέρων τὸ ἀνώτατον Ἀριστεῖον τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον, ἐκφωνηθέντος ἐπικηδεῖου παρὰ τοῦ λογίου Ἀρχιεπισκόπου Σύρου Ἀλεξάνδρου - Λυκούργου καὶ τοῦ δικηγόρου Χατζηδίκη. Ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Κριαρᾶς ἐπροστάτευσε τὸν εἰς Σύρον καταφυγόντα ὡς πρόσφυγα Κ. Βενιζέλον, ἠτύχησε δὲ νὰ γνωρίσῃ νήπιον τὸν κατόπι Πρωθυπουργὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον¹.

Προκειμένης τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1841 (Χαιρέτη) ὁ τότε καθηγητὴς τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Μισαήλ Ἀποστολίδης ὁ ἀπὸ Χανίων, ἔγραψεν εἰς τὸν Κριαρᾶν καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ συμμετάσχη τοῦ ἀρχομένου ἀγῶνος. «Διότι, — τοῦ ἔγραφε, — ἡγήθεις σὺ τῆς Ἐπαναστάσεως πρὸ δεκαετίας, θὰ ἦτο περιεργὸν νὰ μὴν δεχθῆς καὶ νῦν νὰ βοηθήσῃς τὸν ἐντιμὸν ἀγῶνα...».

¹) Βλέπε Ἐφημερίδα «Ἐρμούπολις» Σύρου, ἀρ. φ. 413 τῆς 23. 11. 1872, ἐν Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ.

1872

Turner A. X.

Ὁ Κριαρᾶς ἀπήντησεν, εἰς τὸν μετὰ ἱκανὰ ἔτη γενόμενον καὶ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Μισαήλ, διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς του, λίαν ἐνδιαφεροῦσης ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, λόγῳ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐν πολλοῖς προσομοιαζουσῶν πρὸς τὰς σημερινάς².

Ἐν Σύρα τῇ 18 Μαρτίου 1841

Πανιερώτατε Δέσποτα!

Ἡ ἐπιστολὴ σου τῆς 15ης Φεβρουαρίου, μὲ εὖρεν ἀσθενοῦντα, καὶ οὕτω πῶς, δὲν ἠδυνήθην νὰ δώσω ἀπόκρισιν ἐν καιρῷ τῷ πρόποντι. Ταύτην, σπεύδω νὰ δώσω σήμερον διὰ χειρὸς τοῦ γαμβροῦ μου Χαροαλ. Βορδουμπάκη³, ὅστις προλαβόντως ἔγραψε καὶ εἰς τὸν Ροῦσον⁴ καὶ εἰς τὸν Πωλογεωργάκη διὰ νὰ ἀνοίξουν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀντικρῶσαι τὴν σημερινὴν κατάστασιν.

Μοὶ γράφεις, Πανιερώτατε, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀγνοῶ τὴν κίνησιν, ἀλλ' ὅτι πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ κινήθω καὶ νὰ παρακινήσω μάλιστα καὶ ὄλους τοὺς συμπατριώτας μου, ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Πατριδα, νὰ κινήθωσιν ὅλοι, διότι οἱ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ κινήσουν ἂν δὲν κάνουν τὴν ἀρχὴν οἱ Σφακιανοί. Ἡ Πανιερότης σου, ἄς μοὶ ἐπιτρέψῃ μὲ ὄλον τὸ σέβας ὅπερ ὀφείλω εἰς τὸ ἀξίωμά σου νὰ εἶπω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν· αὐτὴ δὲ εἶναι, ὅτι οἱ Σφακιανοὶ ἔπραξαν, παντοῦ ὅπου εὐρέθησαν κατὰ τὴν μεγάλην Ἐπανάστασιν, πάντοτε τὸ καθήκον των. Καὶ τί ἀπεκόμισαν; Ὑβρεῖς καὶ θυσίας καὶ οὐδὲν ἄλλο. Οἱ Σφακιανοὶ ἠγγηθέντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν πρῶτοι, διότι οὐδεὶς ἐκίνει ἂν αὐτοὶ δὲν ἐσηκῶνοντο πρῶτοι, εἶδον τὰς περισουσίας των νὰ καταστρέφονται καὶ τὰ καλύτερα τέκνα των νὰ γίνονται βορὰ τοῦ κατακτητοῦ. Ὅπως δὲ ὅλοι γνωρίζουν, ὅπου καὶ ἂν εὐρέθησαν, οὐδεμιᾶς βοήθειας ἔτυχον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Κρητας, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων. Πῶς λοιπὸν θέλετε σήμερον νὰ ξεσηκωθοῦν πάλιν πρῶτοι αὐτοὶ; Ἐγὼ θὰ ἔλεγον νὰ συνεννοηθοῦν πρῶτα μὲ ὄλους τοὺς πρώτους τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν καὶ ἀφοῦ δεχθοῦν νὰ ξεσηκωθοῦν ὅλοι, νὰ ὑπογράψουν ἓνα σύμφωνον καὶ τότε μάλιστα, οἱ Σφακιανοὶ νὰ σηκωθοῦν ἀμέσως καὶ πρῶτοι. Ἀλλὰ νὰ

²) Βλέπε σχετικὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς Γενικὰ Ἀρχεῖα Κράτους, ἐν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, φάκελλος Ἀρχείου Πάνου Κορωναίου, ἀρ. 3/1841.

³) Ὁ Χαράλαμπος Βορδουμπάκης (1810—1899) ἦτο υἱὸς τοῦ Χ' Στρ. Βορδουμπᾶ. Ἐσπούδασε εἰς Παρισίους Νομικὰ καὶ ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων παλαιῶν δικηγόρων τῆς Σύρου. Ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα τοῦ Χ' Α. Κριαρᾶ, Κατίγκω καὶ ἀπεβίωσεν εἰς Σύρον εἰς βαθὺ γῆρας. Ἡ Κατίγκω Κριαρᾶ—Βορδουμπάκη, ἐσπούδασε δι' ἐξόδων τῆς τὸν πολιτευόμενον Χαρ. Πωλογεωργῆν.

⁴) Ἐννοεῖ τὸν Ροῦσον Βορδουμπᾶν, ἀδελφὸν τοῦ Χ' Στρ. Βορδουμπᾶ, μέλους τῆς Καγκελαρίας Σφακιῶν.

παροτρύνω ἐγὼ τοὺς συνεπαρχιώτας μου εἰς νέαν αἵματοχυσίαν, καὶ κατόπιν νὰ ἐγκαταλειφθῶσι μόνον τῶν εἰς τὸν ἄπελπιν ἀγῶνα, οὐδέποτε θὰ πράξω τοῦτο, πρὶν λάβω ἐγγυήσεις ἱκανάς. Ἐπιθυμῶ ὁμως καὶ κάτι ἄλλο νὰ εἶπω, διὰ νὰ δικαιολογήσω διατι δὲν ἀπήντησα μέχρι τοῦδε καὶ εἰς προλαβούσας παρομοίας προσκλήσεις τοῦ κ. Δαμβέργη, ὅστις μὲ ἐπεσκέφθη πρὸ καιροῦ.

Φροεῖ ἢ Πανιερότης σου, ὅτι κατόπιν τῶν τόσων θυσιῶν καὶ μόχθων ἅς κατεβάλομεν, οἱ συνάδελφοί μου εἰς τὴν Καγκελλαρίαν καὶ ἐγώ, κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ Γένους, δὲν θὰ καθίστων πάντα ταῦτα δυνατὴν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης, ὡς ἐγένετο διὰ τὸ λοιπὸν Βασίλειον; Λέγω ναί, διότι οὐδὲν παρελείψαμεν νὰ πράξωμεν καὶ στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς, τελικῶς δὲ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νικηταὶ καὶ ὄχι οἱ τουρκοαἰγύπτιοι. Δυστυχῶς ὁμως ἡ εὐθύνη τῆς ἐκ νέου δουλώσεως τῆς Κρήτης βαρύνει τοὺς Ἑθρωπαϊοὺς Κυβερνήτας.

Οἱ ξένοι, Πανιερώτατε, δὲν ἠθέλησαν ποτέ, παρ' ὅλας τὰς θυσίας μας, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης. Εἶμαι δὲ εἰς θέσιν νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι μὲ κάθε τρόπον ἠγναντιοῦντο εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν καὶ οἱ Ἄγγλογάλλοι καὶ οἱ Ρῶσοι. Ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος, ὅταν εἶδον πόσον καταφύρωσ παραγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς προστάτας μας αἱ θυσίαι τόσων ἐτῶν, ἠγναντιώθην εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Γραμβούσας εἰς τὸν Ἀγαρηνόν, κατόπιν συνεννοήσεως καὶ μὲ τὸν κ. Κανάρη⁵, ἀλλ' εἰς μάτην διότι τὸ σχέδιον ἐπροδόθη εἰς τὸν ἄγγλον στόλαρχον.

Ἡ ἀσυνειδησία τῶν ἑθρωπαϊῶν πολιτενομένων, τοῦ Οὐδελγκτῶνος, τοῦ Μετερλίχου καὶ τοῦ Ἀβερδῆνου κετεδίκασαν τὴν τάλαιναν Πατρίδα εἰς τὴν λαιμητόμον, καὶ οὕτω πῶς διὰ τῆς ἐθρωπαϊκῆς ἀσυνειδησίας κατέπεσεν ὁ φοβερός οὗτος τῆς Ἑλλάδος προμαχὼν τῆς Μεσογείου, ὃν μὲ τοσαύτας θυσίας ἐδημιουργήσαμεν μιὰ δρᾶξ Σφακιανῶν ἐν ἀρχῇ⁶ καὶ εἶτα ὅλοι οἱ Κοῆτες ὁμοῦ.

Τὰ συμφέροντα τῶν ξένων δὲν θέλουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης καὶ σήμερον. Χάριν τῶν ὀλικῶν καὶ μόνον συμφερόντων τούτων πρὸς τὸν Σουλτάνον, δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑπαγάγῃσι καὶ πάλιν τὴν τλήμονα Κρήτην, ἀγωνισθεῖσαν δλόκληρον δεκαετίαν σκληρῶς ὑπὲρ τοῦ

⁵) Εἰς τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἦτο σύμφωνος καὶ ὁ πυρπολητὴς Κωνσταντῖνος Κανάρης, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ παρὰ τοῦ Κυβερνήτου Ι. Καποδιστριαῖου διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Φρουρίου τῆς Γραμβούσας, τὸν προμαχῶνα αὐτὸν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὃν μὲ μεγάλας θυσίας κατέλαβεν διὰ στρατιγημάτος τὸ ἔτος 1825 ὁ ἐξ Ἡρακλείου Παχυνανδρουλῆς.

⁶) Ἐννοεῖ τοὺς ὀλίγους Σφακιανοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Καγκελλαρίαν τῶν Σφακιῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμποροπλοιάρχους, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἐκήρυσαν τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 εἰς Σφακιά.

δικαίον καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, εἰς τὴν πρώτην σκληρὰν δουλείαν.

Τοῦτο αὐτὸ θὰ πράξωσι καὶ σήμερον, μετὰ δέκα ἀκόμη ἔτη. Νέον αἷμα θὰ χυθῆ καὶ πάλιν ἄνευ σκοποῦ καὶ ἀποτελέσματος, διότι ἡ διπλωματία θὰ ἐναντιωθῆ εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διὰ τὴν Ἑνωσιν. Ταῦτα γράφω εἰς τὴν Πανιερότητά σου διὰ τὰ δικαιολογήσω τὴν «ψυχράν», ὡς γράρεις, σιάσιν μου εἰς τὸν προκείμενον νέον ἀγῶνα, ὃν θεωρῶ ἄφρονα, ἄπελπιν καὶ καταστρεπτικὸν διὰ τὴν ἤδη κατεστραυμένην Κρήτην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἡγουμένων τῆς κινήσεως, εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἐξαγριωθῆ ὁ Σουλτάνος ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ἄνευ θειικοῦ ἀποτελέσματος.

Ὡς πρὸς ἐμέ, Πανιερότατε, σοὶ λέγω ὅτι δὲν ἀναπαύομαι εἰς τὰς δάφνας τῶν δεκαετῶν πολέμων καὶ θυσιῶν ὑπὲρ τοῦ Γένους, ἀναλώσας καὶ περιουσίαν καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα. Ἀρκοῦσαν πικρίαν μὲ ἐπότισαν οἱ ὀλιγορήσαντες εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς θυοίαις, οἵτινες τώρα ἀναπανόμενοι εἰς τὸ Ἐνάπλι¹⁾ ἐκτοξεύουσι μύδρους ἐναντίον τῶν Σφακιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἂν δὲν ἔδρον τότε, οὔτε ἐπανάτασις οὔτε ἄλλο τι θὰ ἐγίνετο. Ἴσως δὲ ἀκόμη οὔτε ἐλεύθερον Βασίλειον θὰ ὑπῆρχε σήμερον, διότι ἡμεῖς εἰς τὴν Κρήτην ἀπησχολήσαμεν ἐπὶ τοσοῦτα ἔτη χιλιάδας καὶ μυριάδας τουρκοαιγυπτίων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνέπιπτον ἄλλως εἰς Πελοπόννησον μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Δὲν καταδέχομαι κἄν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ὕβρεις τῶν εἰς Ἐνάπλι. Οὐδὲν πλέον ἐπιθυμῶ, οὔτε ἐπαίνους, οὔτε δόξαν μοι εἶναι ἀρκετὸν ὅτι ἔπραξα τὸ καθήκον μου καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τοῦτο, διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα εὐτυχία ἀπὸ τὸν πολίτην ὁ ὁποῖος τὰ κοινὰ διαχειριζόμενος, πράττει τὸ καθήκον του ἀπέναντι τοῦ Γένους κατὰ συνείδησιν.

Καὶ πῶς δὲν γνωρίζουν αἱ θεομαὶ κεφαλαί, ὅτι κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Ἐθρώπης παρεστάθη καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Κρήτης; Αὐτὸς λοιπὸν, καὶ διότι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νικηταὶ καὶ διὰ τὰς θυοίαις ἡμῶν, παρέστησε κατ' ἐξουσιοδότησιν τὰ δίκαιά μας καὶ ἐζήτησε νὰ περιληφθῆ καὶ ἡ τάλαινα Κρήτη εἰς τὸ Βασίλειον. Νομίζει δὲ ἡ Πανιερότης σου, ὅτι ἦτο μικρὰ ἡ πικρία καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς ἢν ἠσθάνθημεν ἡμεῖς οἱ νικηταί, ὅταν εὐρέθημεν πρὸς τῆς κατηγορηματικῆς ἀοργήσεως τῶν Εὐρωπαίων νὰ ἰκανοποιηθῶσι τὸ δίκαιόν μας;

¹⁾ Ἐννοεῖ τὸν κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Νεοφύτου Οἰκονόμου γράψαντα, εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου, Ζαχαρίαν διδάσκαλον τὸν ἐπιλεγόμενον Πρακτικίδην.

Πῶς ζητοῦσι λοιπὸν νῦν αἱ θερμοὶ κεφαλαί, μετὰ τόσον αἷμα ὅπερ ἐχύθη, νὰ ἀποδυθοῦν εἰς νέον ἀγῶνα, μόνον δὲ διὰ νὰ θρηνησῶμεν νέα θύματα; Καὶ βεβαίως, ἡ καρδία μας, παρ' ὅλα τὰ γηρατεῖα^{*)}, ἀσθάνεται ἀκμαίας δυνάμεις διὰ δραῖσιν, ἀλλ' ἡ φρόνησις μᾶς συγκρατεῖ, διότι τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν, οἱ ὅποιοι ἀσυνειδήτως μᾶς ἐθυσίασαν; Εὐχόμεαι εἰς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ μὴν μετανοήσουν διὰ τοῦτο, διότι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἀγαθηνοῦ πολλὰ θὰ τοῖς στοιχίσῃ.

Χαιρετίζω τὴν Πανιερότητά σου κ. Μιχαήλ, μὲ τὴν εὐχὴν νὰ ἀκροασθοῦν τὴν γνώμην τοῦ γέροντος Κριαρᾶ οἱ φυγομαχῆσαντες τοῦ Ἀναπλιῶ, διὰ νὰ μὴν θρηνησῇ καὶ ἄλλο αἷμα ἢ Κρήτη, καὶ ἑκατόμβας θυμάτων, διότι ὁ χρόνος δὲν ἐπέστη ἀκόμη διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Τὴν γνώμην ταύτην ἀσπάζεται καὶ ὁ ἐδῶ κ. Χίλλ καὶ ὁ Βαφειδάκης, ὁ ὅποιος μάλιστα ἔγραψε προλαβόντως εἰς τὸν κ. Χάλην καὶ λοιπούς.

Τῆς Πανιερότητός σου ἀφοσιωμένος καὶ πρόθυμος φίλος, καταπαζόμενος τὴν δεξιάν σου.

ΧΑΤΖΗ-ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΙΑΡΑΣ

*) Ὁ Κριαρᾶς, ὅτε ἔγραφε τὰ ἀνωτέρω, ἦτο 76 ἐτῶν. Οὗτος ἀπεβίωσεν εἰς Σῦρον εἰς ἡλικίαν 107 ἐτῶν, πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του, διότι ἠνωχλεῖτο εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἀκούων κλειδοκύμβαλον, τὸ ὅποιον ἔπαιζεν εἰς παρακείμενον δωμάτιον τῆς οἰκίας του, ἡ νύμφη του Ἄννα Κ. Νάξου, σύζυγος τοῦ υἱοῦ του Ἐμμ. Ἄ. Κριαρᾶ, πολλάκις δὲ εἶχε παρατηρήσει ταύτην διὰ τοῦτο. Εἰς μίαν παρομοίαν στιγμὴν, ὁ Κριαρᾶς, ὑποστὰς κρίσιν λόγῳ καὶ τῆς ἡλικίας του, διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ σφακιανοῦ ἀκολούθου του Μπελιβανᾶκη καὶ ἠτύοκτόνησε.

ΙΩ. Δ. ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ